

بزرگداشت حسن پور شیرازی و فرشته صدرعرفایی در جشن منتقدان سینما

جعفر گودرزی در ابتدای نشست یاد الهه حسین‌نژاد را که قربانی خشونت شد، گرمای داشت و همه را به دقیقه‌ای سکوت دعوت کرد.

او سپس بیان کرد: جشن منتقدان پاسداشت چراغی است که مسیر سینمای ایران را روشن می‌کند. سینما بدون نگاه تیزبین و نقد صادقانه و تحلیل راه به جایی نمی‌برد و انجمن منتقدان همواره سعی داشته است چراغ راه و جریان‌ساز باشد. این جشن در پانزدهمین دوره نیز همین راه را می‌رود و می‌خواهیم اعلام کنیم که سینما زنده است. سینما همواره مروه‌ن فیلم‌سازان دغدغه‌مند و منتقدان دلسوز است.

گودرزی بیان کرد: جشن منتقدان، جشن مستق‌لی است و نه در سایه قدرت می‌ایستد و نه در مقابل جریان‌های غالب خم می‌شود. این رویداد جشن رای‌های پاک است و رای‌ها امضای ایمان منتقدان ما هستند. ما تلاش داریم یک قدم به حقیقت و روح خلاقیت و دات سینما نزدیک شویم. ملاک داوری ما اسم‌ها نبوده و ملاک خود سینماست؛ یعنی جسارت و کیفیت و روایت فیلم.

او ادامه داد: برای نخستین بار پس از سال‌ها داوری ما از مدار محدود جشنواره فیلم فجر فاصله گرفت. به‌همین‌دلیل سال گذشته اعلام کردیم که اکران سال سینمای ایران را بررسی می‌کنیم. از دوره قبل تا الان سه سال گذشته است و در این دوره حدود ۲۰۰۷ فیلم را داوری می‌کنیم که در سه سال گذشته اکران شدند. ما همه فیلم‌های بدنه سینما و هنرنو تجربه را بررسی می‌کنیم. طبیعتا با این وسعت نگاه تعداد کاندیدها خیلی بیشتر می‌شود. نامزدها از پس‌فردا به مرور اعلام می‌شوند و در هر بخش ۱۰ نفر را معرفی خواهیم کرد.

دبیر پانزدهمین جشن بزرگ انجمن منتقدان و نویسندگان سینمای ایران درباره بزرگداشت‌های این دوره گفت: امسال در ۱۳ بخش جوایز آکادمی را تقدیم می‌کنیم. همچنین در این دوره از جشن سه بزرگداشت خواهیم داشت که مربوط به حسن پور شیرازی، فرشته صدرعرفایی و جواد طوسی خواهد بود. جعفر گودرزی در ادامه درباره فرایند رأ‌ی‌گیری این رویداد توضیح داد: فرایند رأ‌ی‌گیری مانند گذشته به صورت آکادمیک و با همراهی همیشگی علی‌علایی انجام شده می‌شوند و در هر بخش ۱۰ نفر را معرفی خواهیم کرد.
دبیر پانزدهمین جشن بزرگ انجمن منتقدان و نویسندگان سینمای ایران درباره بزرگداشت‌های این دوره گفت: امسال در ۱۳ بخش جوایز آکادمی را تقدیم می‌کنیم. همچنین در این دوره از جشن سه بزرگداشت خواهیم داشت که مربوط به حسن پور شیرازی، فرشته صدرعرفایی و جواد طوسی خواهد بود. جعفر گودرزی در ادامه درباره فرایند رأ‌ی‌گیری این رویداد توضیح داد: فرایند رأ‌ی‌گیری مانند گذشته به صورت آکادمیک و با همراهی همیشگی علی‌علایی انجام شده می‌شوند و در هر بخش ۱۰ نفر را معرفی خواهیم کرد.
او پیش از صد منتقد در این رأ‌ی‌گیری شرکت کردند. او درباره برگزاری این جشن مطرح کرد: شنبه ۳۱ خردادماه جشن پانزدهم منتقدان و نویسندگان سینما در تالار قلم کتابخانه‌ای می‌شود. گودرزی بیان کرد: منتقد سالزده سلیقه جامعه است و خروجی این جشن این حرف را بازخورد می‌دهد. اگر فیلمی پس از سال‌ها در خاطر همه ما مانده است، بی‌شک در حافظه جمعی ما و در نگاه منتقدان نقش بسته است. این جشن همه این موارد را به‌خوبی بازتاب می‌دهد. او درباره حامی مالی این دوره از جشن گفت: کلینیک مهرافروز حامی این رویداد است. در روزگاری که برای برگزاری یک رویداد هنری باید از هزاران مانع عبور کرد، بودن این دوستان در کنار ما باعث شد به صورت جدی به برگزاری باشکوه این جشن فکر کنیم. به دغدغه‌مندی این دوستان افتخار می‌کنم و امیدوارم در کنار هم جشن ارزشمندی برگزار کنیم. دبیر پانزدهمین جشن بزرگ انجمن منتقدان و نویسندگان سینمایی ایران درباره جایگاه فیلم‌هایی که به صورت رسمی اکران نشده‌اند، در داوری این دوره گفت: هر جشنی مختصات خاص خود را دارد. ما نیز اعلام کردیم هر فیلمی که در درگاه رسمی اکران شده باشد، داوری می‌شود. حتی فیلم‌هایی که اکران آنلاین شدند، در داوری حضور داشتند. خیلی از فیلم‌هایی که اکران رسمی نشده‌اند، اما با محترم هستند اما باید به‌این‌همان‌جشن پایبند بمانیم. ملاک ما فیلم‌هایی بودند که به صورت رسمی اکران شدند، چه کمدی باشند، چه هنرنو تجربه، چه اکران آنلاین و….

گودرزی درباره داوری‌نشدن فیلم‌های کوتاه و مستند عنوان کرد: این فیلم‌ها قبلا داوری می‌شدند و در زمانی ما برای جشنواره فیلم کوتاه و سینماحقیقت داور معرفی و رأ‌ی داوران را اعلام می‌کردیم. به دلیل زمان برگزاری و اینکه آثار در جشنواره داوری می‌شدند، این اتفاق به خارج از جشن منتقدان منتقل شد. من بارها در جلسات گفتم‌ه که به من رهاکار بدهند. آثاری که اکران می‌شوند، خیلی محدود است و خیلی از فیلم‌ها خارج از داوری قرار می‌گیرند. من به دوستان گفتم که یکجایی به ما معرفی کنند که بتوانیم داوری کنیم. در جشنواره فجر نیز چند داور معرفی کردیم و آنها هم رأ‌ی خودشان را دادند. قرار است در جشنواره فیلم کوتاه و سینماحقیقت داور معرفی کنیم و آنها فیلم‌های منتخبان را داوری کنند. دبیر این دوره از جشن بزرگ انجمن منتقدان و نویسندگان سینمای ایران درباره داوری جشن توضیح داد: خود من به‌عنوان دبیر اصلا دوست ندارم تا لحظه آخر علی‌علایی به من بگوید برگزیده‌ها چه کسانی هستند. به جز علی‌علایی هیچ‌کس، حتی منتقدان هم از رأ‌ی یکدیگر خبر ندارند. در طول این مراحل رأ‌ی‌گیری فقط علی‌علایی از آرای منتقدان اطلاع دارد و ما تنها چند روز پیش نتایج را بررسی کردیم تا بتوانیم نامزدها را اعلام کنیم. در ادامه علی‌علایی، مدیر آکادمی، نیز بیان کرد: از سال ۹۰ این جشن به صورت آکادمی برگزار می‌شود و آرا از سلیقه‌های شخصی جدا شده است. برخی منتقدان اعتراض می‌کردند که نباید رأ‌ی آنها با برخی منتقدان دیگر یکی باشد که ما هر سال به آنها توضیح می‌دادیم. اتفاقا دوستان باسابقه‌تر رأ‌شان اشتباهات بیشتری دارد که من گاهی مجبور می‌شوم به افراد رنگ برنم تا بدانم منظورشان چه بوده است. در ادامه این نشست جعفر گودرزی در پاسخ به این پرسش‌ها که آیا ممکن است هرکدام از منتقدان درباره داوری خود جملهای بگویند یا نه، بیان کرد: اگر در خواستیم از هر منتقد یک جمله بگیریم، خیلی طولانی می‌شود، البته خیلی‌ها هم دوست ندارند رأ‌ی آنها اعلام شود. علی‌علایی توضیح داد: برخی از دوستان زمان رأ‌ی دادن، آدم‌های صادق‌تری هستند. بارها پیش آمده است که منتقدان گفته‌اند رأ‌ی ما در جشن منتقدان با رأ‌ی‌مان در برخی مجلات فرق دارد. در نتیجه دوست ندارند آرا علنی اعلام شود. این نکته برای من قابل اعتناست زیرا صادق‌ترین رأ‌ی خود را به انجمن می‌دهند و مطمئن هستند که از رأ‌ی آنها امانت‌داری می‌شود.

گودرزی درباره حذف بخش‌های جنبی گفت: ما بخش‌های جنبی را از برنامه حذف کردیم تا ریتم برنامه تندتر باشد و از آقای لطفی که کارگردان جشن هستند، هم همین خواسته را داشته‌ام، زیرا در همین شرایط نیز برگزاری جشنواره سه ساعت طول می‌کشد. او درباره منتقدانی که آثار را داوری می‌کنند، توضیح داد: همه منتقدانی که آثار را داوری می‌کنند، عضو آکادمی انجمن منتقدان هستند. در ادامه این نشست علی‌علایی بیان کرد: در گذشته قانونی وجود داشت که فیلم‌ها برای اکران باید در جشنواره فیلم فجر حضور پیدا می‌کردند. وقتی این قانون برداشته شد، برخی فیلم‌های‌شان را به جشنواره نمی‌فرستادند و به ما انتقاد می‌کردند که نمی‌توانیم این آثار را در جشن منتقدان نیز داوری کنیم. درواقع این سنگ بنا اشتباه گذاشته شده بود. در زمان تعطیلی سه‌ساله، این فرصت را به دست آوردیم که اعلام کنیم دیگر فیلم‌های جشنواره فجر را داوری نمی‌کنیم.

جعفر گودرزی مطرح کرد: در این سال‌ها خیلی از منتقدان با من تماس می‌گرفتند که چرا این جشن را برگزار نمی‌کنید، زیرا این جشن اعتبار زیادی میان اهالی سینما دارد. امیدوارم دیگر وقفه‌ای در برگزاری جشن منتقدان پیش نیاید و همین‌روال را ادامه دهیم. البته ادامه این روند نیازمند حضور حامی مالی مانند کلینیک مهرافروز است. دبیر این دوره از جشن منتقدان بیان کرد: نزدیک به دو ماه طول کشید تا بتوانیم فیلم‌های آنلاین را پیدا کنیم ولی باز به آن بسنده نکردیم و با بلتفرمه صحبت کردیم که یک فیلمی جا افتاده، از آنها بگیریم.
علایی با کله از نبود بانک اطلاعاتی گفت: متأسفانه در هیچ کجای سینما بانک اطلاعاتی وجود ندارد و انگار همه می‌خواهند چرخ را از ابتدا اختراع کنند. در پایان این نشست جعفر گودرزی بیان کرد: پایان این نشست آغاز مسئولیت ما است و امیدوارم حقیقت پررنگ‌تر روایت شود.

شرق: محمد رحمانیان با تشریح یکی از تخلف‌های آشکاری که در فضای تئاتر کشور رخ می‌دهد، از وضعیت فعلی تئاتر ابراز تأسف می‌کند و درعین‌حال از دلایل همکاری‌اش با جشنواره تئاتر «صورتخانه» می‌گوید. این نمایش‌نامه‌نویس و کارگردان تئاتر مدتی است که نمایش جدیدی را در ایران روی صحنه نبرده. او نیز مانند بسیاری از همکاران خود از حال و روز تئاتر کشور متأسف است و انتقاد خود را درباره یکی از دستورالعمل‌های مربوط به سازوکار اجرایی تئاتر که به گفته او به زیان نمایش‌نامه‌نویسان است، مطرح می‌کند. درحال حاضر حضور رحمانیان در فضای اجرایی تئاتر کشور به پذیرش دبیری جشنواره تئاتر «صورتخانه» خلاصه می‌شود و همین موضوع بهانه‌ای است تا در گفت‌وگویی نه‌چندان بلند هم کله‌ها و نقدهای او را بابت وضعیت فعلی تئاتر کشور بشنویم و هم درباره دلایل همکاری او با این جشنواره گفت‌وگویی کنیم.

● ● ●

❧ به‌عنوان پرسش اول، برگزاری جشنواره‌هایی از این دست چه ضرورتی دارد؟

نمی‌دانم چطور باید این پرسش شما را پاسخ داد که به کسی برنخورد، مدیران نرنجند، سازمان تئاتری کشور دچار توهم توطئه نشود و همکاران محترم آن را توهین به خود و حرفه نمایشگری تلقی نکنند. پس در عین محافظه‌کاری از نوع نه سیخ بسوزد، نه کباب، توضیح می‌دهم که نعتها، برگزاری جشنواره تئاتر، بلکه اساسا خود تئاتر سال‌هاست که با ضرورت‌های جامعه هیچ نسبتی ندارد. همه ما وسط یک نمایش ابزورد که به شیوه اسلپ استیک اجرا می‌شود، گرفتاریم. از سر ناچاری تئاتر کار می‌کنیم، چون حرفه ماست. نمایش بر صحنه می‌پریم، درحالی‌که خوب می‌دانیم مخاطبان واقعی خود را از دست داده‌ایم و در سید مایحتاج خانوارها جایی نداریم. خود را سانسور می‌کنیم، تمایلات خود را سانسور می‌کنیم، احساسات خود را مثل عشق و نفرت و ناامیدی و دل‌تنگی و دل‌شکستگی سانسور می‌کنیم. و بعد از همه این سانسورهای فردی، تازه نوبت به سانسورهای دولتی و سروکله‌زدن چانگه با اداره نظارت و ارزشیابی می‌رسد و از این هفت کاظم هم کم بگیریم، نوبت نهادهای غیرهنری است که خط و راست احضارت می‌کنند تا جلوی شیطنت تئاتری‌ها را بگیرند. و ما مجبوریم هر بار توضیح بدیم وضاحتی را که معنا و مفهومش اظهر من الشمس است و در بطن اثر نهفته که هیچ، بسیار هم آشکار است.... با این حساب، پرسش شما آیا موضوعیت خود را از دست می‌دهد؟
به برگزاری جشنواره چه ضرورتی دارد؟
به گمان من ضرورتش به نسل‌های جوانی است که با آموذانه‌یا در راه هستند. نسلی جوان و پویا تا توانی مثال‌زدنی و سخنکوشی بی‌دریغ، نسلی که بیشتر از ما کت‌با می‌خوانند، نمایش می‌بینند، فیلم‌های روز جهان را دنبال می‌کنند، تمرین‌های فردی و گروهی انجام می‌دهند، سبک‌های بازیگری را می‌شناسند، در تئاتر به دنبال راهی و پرواز هستند، در کوچه‌ها و خیابان‌ها بزرگ شده‌اند و قد کشیده‌اند، با موسیقی و ساز و آواز بیگانه نیستند و مثل همدل‌سان من نمایش موزیکال را «کاباره» خطاب نمی‌کنند.... دلیل این دست‌وپا زدن ناامیدانه در غرابچه تئاتر این است... تا در مراد ابتدال و روزمرگی فرو نروم. پس زمانی که سهیل براتی عزیزم از من دعوت کرد برای دبیری جشنواره صورتخانه، با وجود همه این‌ها ناملایمات که پیش‌رو داریم، پذیرفتم؛ با این امید که بتوانم گام کوچک در این مسیر بردارم.

❧ لطفاً اهداف جشنواره تئاتر صورتخانه توضیح بفرمایید.

با این تفاسیر اهداف جشنواره تئاتر «صورتخانه» به قول انشاهای دوره مدرسه کاملا واضح و مبهرن است: آشنایی با نسل جدید درام‌نویسان، بازیگران، طراحان و کارگردانان کشور. و حمایت از آثار آنان و تلاش برای چاپ نمایش‌نامه‌ها یا اجرای عمومی نمایش‌های این دوستان و پافشاری بر این ایده که موفقیت یک امر تصادفی نیست، بلکه حاصل تلاش جمعی نمایشگرانی است که جوانی خود را پای نمایش‌های خود می‌گذارند تا سهمی در ارتقای فرهنگ و هنر این سرزمین داشته باشند.

❧ از آنجا که در کشور ما جشنواره‌های بسیار زیادی در زمینه تئاتر

گفت‌وگو با محمد رحمانیان به بهانه همکاری با جشنواره تئاتر «صورتخانه»

تئاتر سال‌هاست که با ضرورت‌های جامعه هیچ نسبتی ندارد

محمد رحمانیان

برگزار می‌شود، جشنواره تئاتر صورتخانه چه وجه تمایزی با دیگر جشنواره‌های موجود دارد؟
به‌عنوان یک جشنواره خصوصی، جشنواره «صورتخانه» کم‌وبیش از دستاوردهای جشنواره‌های مشابه استفاده می‌کند و البته وجوه تمایزی هم با آنان دارد. مثلا شرط چاپ و منتشرنشدن نمایش‌نامه‌های ایرانی، به صحنه نرفتن آثار پیشنهادی، محدودیت زمانی بین ۲۵ تا ۳۵ دقیقه و نیز حضور بازیگران محدود از شروط اعلام‌شده در فراخوان است. ولی در عمل اختلاف چندانی با جشنواره‌های دیگر ندارد. مثل همیشه هیئت انتخابی وجود دارد و هیئت داورانی که آثار رسیده را برمی‌گزینند و به‌بترین آثار و اجراها در سه رشته نمایش‌نامه‌نویسی، بازیگری و کارگردانی جوایزی اهدا می‌شود. در پرسش خود به «جشنواره‌های بسیار زیاد» اشاره کردید. مشکل اینجااست که این جشنواره‌های بسیار زیاد پس‌زمینه‌ای دولتی یا نهادی دارند که به تناسب برگزارکنندگانش، محدودیت‌هایی در موضوع و خاستگاه‌های عقیدتی هنرمندان ایجاد می‌کنند.

❧ وب‌عنوان حرف آخر؟
مدتی است که یک تخلف آشکار و خارج از «قانون حمایت حقوق مؤلفان و مصنفان و هنرمندان» از سوی اداره نظارت و ارزشیابی اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی رخ می‌دهد که جادارد کانون نمایش‌نامه‌نویسان و مترجمان علیه این تخلف ضد هنری موضع بگیرد و بیانیه‌ای در مخالفت با این روند غیرقانونی منتشر کند.

❧ از کدام تخلف می‌گویید؟
ببینید، طبق مواد ۸ و ۹ از فصل دوم این قانون، تحت عنوان «حقوق پدیدآورنده»، فقط کتابخانه‌های عمومی و مؤسسات جمع‌آوری نشریات و نیز مؤسسات علمی و آموزشی غیرانتفاعی می‌توانند طبق آیین‌نامه مصوب هیئت وزران از آثار چاپی نسخه‌برداری و عکس‌برداری کنند. در ماده ۹ نام وزارتخانه‌ای هم آمده که مجاز به این نوع تکثیر و نسخه‌برداری هستند که آن وزارتخانه البته وزارت ارشاد نیست!
❧ پرسش من و احتمالا اکثر نمایش‌نامه‌نویسان و مترجمان این است: کدام قانون این مجوز را به اداره نظارت و ارزشیابی اداره کل هنرهای نمایشی داده که تخلف بارگذاری نسخه‌های چاپ‌شده آثار نمایشی را به هنرمندان این حوزه تحمیل کنند؟ و جالب‌تر اینکه در صورت رد این درخواست غیرقانونی یعنی بارگذاری نسخه بی‌ی‌اف به جای ارائه اصل آثار و نسخه‌های فیزیکی از سوی هنرمندان حوزه نمایش، مجوز اجرای آثار صادر نمی‌شود.
یعنی از سویی دستور تخلف از قانون را صادر می‌کنند و از سوی دیگر نتیجه زحمات یک گروه نمایشی را گروگان این دستور غیرقانونی قرار می‌دهند و دراین‌میان آنچه نادیده گرفته می‌شود، زحمات نویسندگان، مترجمان و ناشران آثار نمایشی است، چراکه به جای خریده‌شدن این آثار، یک نسخه باکیفیت بی‌ی‌اف آن‌ها دست به دست می‌شود و سپس از جلسات بازخوانی سر از اتاق‌های تمرین، گرم، لباس، نور، صدا و روابط عمومی و... درمی‌آورند. خبر دارم که بر اثر این قانون‌شکنی مبرهن و آشکار، بسیاری از ناشران دیگر اجازه اجرای آثار خود را به گروه‌های نمایشی نمی‌دهند و یا یعنی باز هم فرسوده‌شدن پیاپی حوزه هنر و فرهنگ، بعید می‌دانم گوش شنوایی برای برخورد با این رفتار غیرهنری و غیرفرهنگی وجود داشته باشد. ولی طرح دعوایی از این دست می‌تواند زمینه را برای اصرار بر تصدی‌گری بی‌چون‌وچرای دولت‌ها بر امور فرهنگی و هنری به چالش بکشانند.

سریال آخرین بازمانده از ما: دنیای پسا آخرالزمانی از نگاه انسانی

این خودخواهی تمام‌عیار جونل است اما دلیل جونل برای این کار این است که الی را بسیار دوست دارد و واقع عشق پدرانه او به الی دنیای زخمی‌اش را تبدیل به بهشت کرده بود. شیمی بین الی و جونل بسیار خوب از آب در آمده بود. علاوه بر ریتم تند و نفس‌گیر، جلوه‌های بصری باعث شده بود فصل اول بی‌عیب‌ونقص باشد همچنین موسیقی مجموعه، پوست را می‌خراشد. بعد از منتظر نگه‌داشتن بینندگان، سرانجام فصل دوم در ۱۳ آوریل ۲۰۲۵ منتشر شد و در هفت اپیزود به پایان رسید که بلافاصله سازندگان ساخت فصل سوم و چهارم آن را تأیید کردند.

فصل دوم آخرین بازماندگان از ما مورد تحسین منتقدان قرار گرفت. این فصل داستانی تاریک‌تر و پیچیده‌تر را ارائه می‌دهد که تقریبا بخش‌هایی از فلاش‌بک‌های مهم در مورد الی و جونل است. در این فصل ما بازه زمانی پنج سال بعد روبه‌رو هستیم. جونل و الی خود را به شهر جکسون که برادر جونل، همسر و فرزندش در آن استقرار دارند، می‌رانند. شهری که با حصارهای بلند، مانع از ورود افراد بیمار می‌شود و برای خود قوانین و چارچوب دارد. اما از همان قسمت اول مشاهده می‌کنیم که رابطه جونل و الی شکننده است. احساسات عمیق با اکشن‌های نفس‌گیر در این هفت اپیزود مشاهده می‌شود.

در فصل دوم اتفاقات اصلی این فصل، انتقام است. در فصل دوم آخرین بازمانده از ما، بازیگران دیگری به آن اضافه شدند که مهم‌ترین آن شامل گابریل لونا (تامی، برادر کوچک‌تر جونل)، ایزابلا مرسد (دوست الی) و کیتلین دیور (در نقش آبی) است. این فصل بیشتر بر روی شخصیت آبی تمرکز دارد که برای گرفتن انتقام پدرش که همان پزشکی بود که جونل در بیمارستان فایرفلایرها جانش را گرفت، درصدد انتقام از جونل راهی شهر جکسون با هرزمانش می‌شود تا او را پیدا کنند. آنتا عضو گروه WLF، شبه‌نظامی‌ها هستند که در سیاتل اقامت دارند، گروهی منظم، مسلح و آموزش‌دیده که از ارتش آمریکا جدا شده‌اند. قسمت دوم این فصل، یکی از پیچیده‌ترین و تنش‌زاترین اپیزودها به شمار می‌رود. حمله افراد زامبی به شهر جکسون که نفس را در سینه مخاطب حبس نگه می‌دارد و کارگردان می‌داند کجا و چگونه تعلیق را به این اثر وارد کند و سرانجام شکنجه بی‌رحمانه و مرگ دلخراش جونل توسط آبی در برابر چشمان الی، این قسمت را متمایز می‌کند. از سویی ما با جونل مه‌ذات‌پنداری می‌کنیم و از سوی دیگر به آبی این حق را می‌دهیم.

انتقام از این دختر، یک هیولا ساخته بود که او تا زهرش را نمی‌ریخت، آرام نمی‌شد. حالا الی وارد این چرخه انتقام می‌شود و می‌خواهد این کار باعث مرگ عزیزترین کس او بوده، از پا در بیاورد. هرچند سازندگان در فصل دوم قوی‌تر بازگشته‌اند - به‌ویژه در روایت و شخصیت‌پردازی - اما داستان این فصل کند پیش می‌رود و گاهی کسالت‌بار می‌شود. در اپیزود آخر با یک پایان کلیشه‌ای روبه‌رو هستیم. در واقع با صدای شلیک گلوله، اپیزود هفتم به پایان می‌رسد و مخاطب را مشتاق فصل بعدی نگه می‌دارد. گفته می‌شود فصل سوم تمرکز بر شخصیت آبی خواهد بود اما حالا اعلام شده که این اثر دیگر به بازی ویدئویی‌اش وفادار نخواهد ماند. از این رو باعث نارضاحتی کیمرها شده است. این سریال تکان‌دهنده با گرفتن نمره ۸.۷ از IMDb و با رتبه ۱۰۹، به جز ۲۵۰۰ سریال برتر جهان به شمار می‌رود.

آروند دشت‌آرای «ماهی بلژیکی» را روی صحنه می‌برد
آروند دشت‌آرای نمایش «ماهی بلژیکی» را تابستان امسال روی صحنه می‌برد. متن این نمایش نوشته لئونور کنفینو است که با برگردان حمیدرضا امان‌پور قرابلی اجرا خواهد شد. لئونور کنفینو (Léonore Confino)، نمایش‌نامه‌نویس برجسته فرانسوی است که آثارش به دلیل زبان تیزبین، طنز تلخ و پرداخت‌های روان‌شناسانه‌اش شناخته می‌شود.

کنفینو که بازیگر نیز است، در آثار خود اغلب به پیچیدگی‌های هویت، خانواده و مناسبات انسانی می‌پردازد و با نگاهی انسانی و معاصر، شخصیت‌هایی چندلایه و پرتنش خلق می‌کند.

نمایش «ماهی بلژیکی» یکی از مهم‌ترین آثار اوست که با ترکیب طنز، ترازدی و راز، مخاطب را به سفری درونی و پرکشف دعوت می‌کند و در خلاصه داستان آن آمده: روایتی نامعمول از یک دیدار غافلگیرکننده.

این نمایش نامه اولین بار حدود شش سال پیش در فرانسه اجرا شد که بازتاب زیادی هم داشت.

«ماهی بلژیکی» تازه‌ترین کار کمپانی هنرهای اجرایی ویرگول است که مرداد و شهریور امسال در تهران اجرا خواهد شد.

به‌زودی گروه اجرایی این نمایش معرفی می‌شوند و جزئیات اجرای آن نیز اعلام خواهد شد.

دشت‌آرای سال گذشته نمایش «ریش آبی» را با بازی ستاره و خنرو پسیانی، کاظم ساحی و پریسا شاه‌ولیان در سالن کر باکس پردیس تئاتر و موسیقی باغ کتاب روی صحنه برد که با استقبال تماشاگران روبه‌رو شد.

«اودیسه» نولان تازه به نیمه‌راه رسید

«اودیسه» کریستوفر نولان هنوز در حال فیلم‌برداری است و در حالی‌که تقریبا پنج ماه از آغاز کار گذشته، تازه نصف فیلم‌برداری انجام شده است.

تولید این فیلم که از فوریه آغاز شد، اکنون قرار است در اسکاتلند ادامه پیدا کند. پیش از آن فیلم‌برداری در مراکش، یونان، ایتالیا و لس‌آنجلس انجام شده، اما هنوز لوکیشن‌های باقی‌مانده شامل ایرلند، اسپندو و در نهایت بریتانیا می‌شود.

جیمز نیومن، هماهنگ‌کننده گروه بدلکاری، چندی پیش گفته بود این فیلم حماسه حماسه‌هاست و مانند سفر اودیسه دیوانه‌وار در سراسر اروپا جریان دارد.

«اودیسه» هومر از قرن هشتم پیش از میلاد درباره خدایان، هیولاها و یک سفر ۱۰ساله است و ساخت آن در عمل به زمانی نیاز دارد تا بتواند مخاطب را به نشست بی‌حرکت بیشتر از سه ساعت ترکیب کند. برای نولان، این‌جسورانه‌ترین و بی‌محابت‌ترین خطری است که تاکنون پذیرفته است.

این فیلم با بودجه حدود ۲۵۰ میلیون دلار ساخته و از دوربین‌های جدید و پیشرفته ایکمکس با حضور فیلم‌بردار همیشگی نولان، هویت ون هویتما، استفاده می‌شود.

در این فیلم، مت دیومن در نقش اودیسه بازی کرده و گروه بازیگران درجه یک‌گی چون تام هالند، شارلیز ترون، آن هاتوای، رابرت پتینسون، زندیا، لویپتا یونگو، جان برتنال و میا کات او را همراهی می‌کنند.

زمان اکران «اودیسه» ۱۷ جولای ۲۰۲۶ تعیین شده است.

